Het verhaal van een mantelzorger

Tel je zegeningen één voor één

Het verhaal van een mantelzorger

Tel je zegeningen één voor één

Voor mijn geliefde vrouw en (klein)kinderen

Het verhaal van een mantelzorger.

William Prince

ISBN: 9789463426725

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de schrijver/ uitgever.

Inleiding

Dit is het verhaal van een mantelzorger. Ik ben gaan schrijven over hoe het vroeger ging in het gezin waarin ik opgegroeid ben en wat ik allemaal mee heb gemaakt. Ik ben een **naaste** van gezinsleden met psychische problemen. In mijn geval geldt dat niet alleen voor mijn moeder maar ook voor mijn beide oudere broers. In mijn jeugd ben ik getraumatiseerd, maar niet verslagen. De namen zijn gefingeerd uit piëteit voor de overledenen. Dank ben ik verschuldigd aan mijn vriend B. die heel veel werk heeft gedaan om de tekst te beoordelen, te corrigeren of advies over te geven, zodat alles goed leesbaar zou zijn.

Indeling

Kindertijd……....blz. 1

Tienertijd……...blz. 12

Volwassen…….……blz. 28

Een eigen gezin……..……blz. 43

Moederterreur……..blz. 52

Crisis en opname…….…….blz. 69

Doorbraak en diagnose……..…..blz. 73

Tenslotte……blz. 81

Kindertijd

Ik werd geboren in een gezin met vier kinderen. Mijn vader was een rustige en hardwerkende man. In de winter als het hard gevroren had, dan ging hij met ons de polder in om over de bevroren sloten te lopen. Als het ijs kraakte als we erop gingen staan dan zei mijn vader altijd dat krakend ijs niet breekt. In mijn kindertijd heeft mijn vader mij verteld wat hij in de oorlog had meegemaakt en dat waren spannende verhalen. Ik ben de jongste. Mijn zus is 1,5 jaar ouder dan ik en met haar trok ik veel op. Toen ik nog een baby was, zou mijn zus me uit mijn wiegje hebben gehaald en me samen met haar poppen naar beneden hebben gegooid, waarbij ik beneden voor de voeten van m'n moeder rolde. Gelukkig had ik niets! We hadden natuurlijk ook wel eens ruzie en op een keer smeet ze me zó hard tegen de muur dat mijn moeder die toen net thuiskwam, mij huilend en naar adem snakkend aantrof. Maar ik speelde ook veel met mijn zusje en op een keer hielden we een 'kippenshow' voor de buurtkinderen en vroegen we een entreeprijs van 25 cent. We hadden thuis krielkippen, konijnen en

duiven. Mijn kindertijd was dus best fijn tot de **eerste barst** kwam toen ik 8 jaar was. Mijn oudste broer Karel werd op de leeftijd van 15 jaar naar het psychiatrisch ziekenhuis Rozenburg in Den Haag (Ramar kliniek) gebracht. Hij ging daar naartoe, omdat hij was gestopt met praten. Ik herinner me wel dat we in die tijd Karel gingen opzoeken, want het heeft drie jaar geduurd voor hij weer thuis mocht wonen. Wat ik me goed herinner als we hem bezochten, waren de sleutels in de knarsende sloten van deuren die geopend werden en weer gesloten. Door de behandeling zou hij een keer in coma hebben gelegen, maar of dat kwam van de medicijnen, dat weet ik niet meer. Ik weet wel dat hij ook elektroshock behandelingen kreeg, want hij was erg in de war. Hij kreeg ook klysma's voor de ontlasting. Het was volgens mijn moeder heel moeilijk geweest voor de behandelend arts om voor Karel de juiste medicatie te vinden, waardoor hij weer kon functioneren. Het was een rustige en zachtaardige jongen en ik kreeg erg weinig mee van zijn ziekte. Er waren steeds veel gesprekken met de behandelend arts herinner ik me. En ook dat de

arts moeite had met mijn moeder te praten, omdat ze altijd heel lang van stof was.

Moeder zei destijds soms tegen mij dat ik een ‘zesde zintuig’ had voor dingen en dat ik ‘beschadigd’ was. Pas veel later, nu ik begonnen ben aan dit boek weet ik wat ze bedoelde: dat ik een sensitief en beschadigd persoon ben. Ik kom daar later nog op terug. In ieder geval was voor mijn sensitiviteit in het gezin waar ik opgroeide geen aandacht en aan tafel wilde iedereen het meest aan het woord zijn. Vergeleken met de anderen in het gezin was ik een stille jongen. Ik ging vaak weg met de buurjongen die mijn vriendje was om te gaan spelen of te zwemmen. Ik kwam vaak over de vloer bij mijn buurjongen en ik mocht met deze buren mee op vakantie naar Friesland. Ik was er zo vaak dat mijn moeder de buurvrouw mijn ’tweede moeder’ noemde. Ze zei eens: ‘ik ben je aan haar kwijtgeraakt’. En dat was ook wel een beetje zo en op de vakanties in het huisje behandelde deze buurvrouw me precies hetzelfde als haar eigen zoon. We stoeiden natuurlijk vaak en soms was mijn vriendje zo dominant dat z’n vader het voor mij opnam. Dit